

Kapitola 2

PREDTÝM

Ked' ho zbadal, ako na konci nákupnej zóny nastupuje do výťahu, vôbec nepremýšľal. Skrátka sa len rozbehol za ním. Šikovne kľučkoval pomedzi ľudí – nízky a vskutku tenký chlapec v školskej uniforme. Pod golierom bielej košeľe mu poskakovala sivo-čierna viazanka, ruku držal na taške zavesenej cez plece, akú mali tisíce, lenže na tej jeho bola na hnedej koženke vyšitá špirála z rôznofarebných gombíkov.

Dvere výťahu sa pohli a Kryspian zrýchlil. Nikto mu nevenoval pozornosť. Bol iba ponáhľajúcim sa študentikom s okuliarmi s čiernym plastovým rámom, ktoré mu hravo sedeli na úzkom nose. Pôsobil bezúhonne. Neškodne. Aj preto nevyzeral ani na svojich osemnásť. A potom ešte pre nevinné belasé oči a alabastrovú milú tvár.

Dvere sa už-už zatvárali. Mal na neho dobrý výhľad, opieral sa o drevenú stenu – oveľa vyšší než on, čiernovlasý, v modrom športovom saku, ktoré ho nezväzovalo ako školská uniforma. Osvetľovali ho obdĺžniky neónu, chaoticky vystupujúce

pomedzi karamelové obloženie výťahu. Lahostajne sledoval, ako sa Kryspian približuje, ale možno ho ani plne nevnímal.

No keď už boli dvere takmer zatvorené, okuliarnatý chlapec spravil nečakaný manéver. Skoro až tanečne sa zvrtol, ocitol sa bokom zužujúcej sa škáre, jemne zdvihol ruky, šmykol sa podrážkami po podlahe a na poslednú chvíľu vkĺzol dnu.

Ticián iba podvihol obočie a ďalej sa tváril neutrálne.

Šikovné dieťa, preletelo mu jeho predčasne dospelou dvadsaťtiročnou hlavou. Nedokázal si pomôcť a ďalej na neho civel.

Študent sa totiž oprel o vedľajšiu stenu, svetelné pásy mu lemovali neurčito hnedé vlasy, kde-tu s ponuro medeným odleskom, a spoza rámu okuliarov ho sám s jemným úsmevom pozoroval.

Kryspian k nemu vytácal tvár a uvedomoval si svoj úsmev. Čiernovlasý bol od neho naozaj o dosť vyšší, lenže to bola väčšina chlapcov. Bezpochyby sa však nemýlil. Vzdula sa v ňom horúca, impulzívna vlna, ktorá ho nútila vykonávať svoje rozhodnutia hneď a zaraz: Je to on!

Poobede ho zazrel pred školou s Violet. Už na prvý pohľad sa pre čosi hádali. Kryspian sa k nim cez trávnik blížil rovnako rýchlo ako pred chvíľou k výťahu, pretože ten prašivec si dovoľil na Violet, jeho sladkú gombičku, zdvihnúť ruku a pohroziť jej otvorenou dlaňou. Lenže hádka sa skončila rovnako rýchlo ako vznikla. Violet sa odrazu zvrtila a utiekla, obaja mu kamsi zmizli, skôr než sa mu ich podarilo dosiahnuť.

Ale svet je malý. Predovšetkým ich svet je prekliato malý a dusivo nepriestranný. A ich chodníky sú vopred dané a vyšliapané a hľa, tu je! O necelé dve hodiny ho znova stretol.

Vysoký mládenec ho už začínal sledovať mierne zaražene, keďže Kryspian si pomalým pohybom zložil okuliare

a s pohľadom aj naďalej upretým na jeho tvár si ich vložil do vonkajšieho vrecka na sivom saku.

Ak by ho Ticián poznal, vedel by, že keď si Kryspian istým spôsobom skladá okuliare, ide o varovanie, ktoré nikto v jeho okolí neberie na ľahkú váhu.

Niečo však inštinktívne šípil a náhle ostal ako uhranutý. Mladíček sa totiž znenazdajky načisto zmenil. Milú tvár mu zastrel tieň chladu, takmer až nežné bledomodré oči sa stali dvoma kusmi ľadu a malý úsmev na mäkkých ružových perách sa premenil na jedovatý, priamočiaro zlovestný.

Po chrpte mu prebehli zimomriavky, ktorým zatiaľ nerozumel. Lenže chlapec opretý o stenu svojou náhlou zmenou vyžarovania akoby doslova vyrástol pred jeho očami. Pozvoľna sa vystrel. Telo sa už neopieralo o svetelnú stenu, ale stálo iba zopár centimetrov od nej.

„Ty!“ precedil cez zuby.

Ticián iba znova podvihol obočie, ale tentoraz sa už tiež obozretne napriamril.

Kryspian chladne pokračoval:

„Už sa nikdy nepribližuj k mojej Violet!“

Až vtedy sa Ticián zatváril skutočne prekvapene. Udivene otvoril ústa, ale kým stihol prehovoriť, chlapcovi sa v stiesnenom priestore podaril odvážny výkop nohou rovno do jeho hrude. Ticiána bez výkriku odhodilo do steny a náraz mu bolestivo vyrazil dych. Chlapec sa bleskurýchlo premiestnil priamo k nemu. Začul, ako mu cvakli zuby, keď mu pästou zdola vrazil do brady. Zvrátilo mu hlavu. Omračujúco si ju udel o stenu výťahu.

Zmocnil sa ho pocit absolútneho bezvládia nad končatinami, keď ho vlastná váha prehla, a potom už len klesal

k podlahe. Rukou sa automaticky zachytil o chlapcovu tašku a stiahol mu ju z pleca.

Podlaha výťahu, oslepujúco vysvietená, sa približovala ako v spomalenom filme. K ušiam mu doľahol kovový zvuk a s neprirodzenou ozvenou v ňom ďalej rezonoval. Kým dopadol, medzi lopatkami ešte pocítil mladíkov lakeť, ktorý celý proces urýchlil.

Stratil vedomie, skôr než na líci pocítil podlahu...

Kryspian sa zohol po tašku a z vrecka si vytiahol okuliare. Keď sa ozvalo cinknutie ohlasujúce, že sa dvere výťahu otvárajú, nasadil si ich na nos.

Jeho ľadový pohľad sa roztopil ako rozohriaty vosk, sebavedomý úškrn sa vytratil, a keď sa ocitol pred hlúčikom ľudí čakajúcich na výťah, znova sa stal vzorne pôsobiacim, až zahanbujúco útlým chlapčatom.

„Nechápem, čo sa mu stalo,“ rozrušene zo seba vyráždal a ustúpil, aby ukázal na ležiaceho Ticiána. „Asi mu prišlo zle, pretože zrazu len tak zamdlel!“

Zopár dospelých sa s veľkým záujmom okamžite vtlačilo dnu, zatiaľ čo Kryspian sa pohotovo prešmykol von a vykročil popri obchodoch k presklenému východu. Nik sa ho ani len nepokúsil zastaviť a sponedať. Vlastne si ho viac nikto nevšímal. Bol predsa taký mladý, očividne subtilný a teraz už aj rozrušený chlapec.

Kráčal so zdvihnutou bradou, vskutku spokojný, a usmieval sa sám pre seba. Ruka uvoľnene položená na taške s gombíkmi.